

Roma statornicește vedenia - Numărul trei

Statele Unite ale Americii și viziunea profetică: o chemare la un studiu biblic aprofundat și la o înțelegere biblică aprofundată

Jeff Pippenger

2024-07-14

În precedentele două articole care abordează interpretarea particulară ce susține că Statele Unite au fost prefigurate prin «jefuitorii poporului tău» care «statornicesc vedenia» din Daniel, capitolul unsprezece, versetul paisprezece, am citat un pasaj din condeiul Elenei White, care afirma: «Membrii bisericii vor fi, în mod individual, testați și dovediți.» Acest proces de probare, testare și cernere, care, în Maleahi, capitolul trei, este reprezentat prin Solul Legământului care curăță argintul și aurul, este acum în curs de desfășurare. În Maleahi, capitolul trei, este menționată o purificare.

Și El va ședea ca un topitor și lămuritor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca pe aur și ca pe argint, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în dreptate. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:3, 4.

Cei care susțin ideea că Statele Unite sunt simbolul care stabilește viziunea s-au dovedit incapabili sau nu au fost dispuși să înțeleagă că mesajul care a fost desigilat în iulie 2023 este ceea ce îi curăță pe candidații la numărul celor o sută patruzeci și patru de mii. În sinagoga din Capernaum a fost prefigurată curățirea finală a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Iisus le-a spus deschis: „Sunt unii dintre voi care nu cred”, și a adăugat: „De aceea v-am spus că nimeni nu poate veni la Mine, decât dacă i-a fost dat de Tatăl Meu.” El dorea ca ei să înțeleagă că, dacă nu erau atrași spre El, aceasta se datora faptului că inimile lor nu erau deschise Duhului Sfânt. „Omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt o nebunie; și nici nu le poate cunoaște, pentru că ele se discern duhovnicește.” 1 Corinteni 2:14. Prin credință, sufletul contemplă slava lui Iisus. Această slavă este ascunsă, până când, prin Duhul Sfânt, credința se aprinde în suflet.

Prin musturarea publică a necredinței lor, acești ucenici au fost înstrăinați și mai mult de Isus. Erau foarte nemulțumiți și, dorind să-L rănească pe Mântuitorul și să dea satisfacție răutății fariseilor, I-au întors spatele și L-au părăsit cu dispreț. Își făcuseră alegerea: luaseră forma fără duh, coaja fără miez. Hotărârea lor nu a mai fost niciodată răsturnată; căci n-au mai umblat cu Isus.

„A cărui lopată de vânturat este în mâna Sa, și El Își va curăți cu desăvârșire aria și Își va aduna grâul în grâнар.” Matei 3:12. Acesta a fost unul dintre momentele de curățire. Prin cuvintele adevărului, pleava era despărțită de grâu. Pentru că erau prea trufași și plini de îndreptățire de sine ca să primească musturarea, prea iubitori de lume ca să accepte o viață de smerenie, mulți s-au întors de la Isus. Mulți fac încă același lucru. Sufletele sunt puse la încercare și astăzi, la fel cum au fost acei ucenici în sinagoga din Capernaum. Când adevărul

ajunge la inimă, ei văd că viețile lor nu sunt în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Văd nevoia unei schimbări în întregime în ei înșiși; dar nu sunt dispuși să ia asupra lor lucrarea lepădării de sine. De aceea se mânie când păcatele le sunt descoperite. Pleacă jigniți, întocmai cum ucenicii L-au părăsit pe Isus, murmurând: „Acesta este un cuvânt greu; cine poate să-l asculte?”
Dorința veacurilor, 392.

Prin „cuvinte ale adevărului” erau reprezentate aurul și argintul din ilustrarea lui Maleahi a curățirii finale a templului a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Iată, voi trimite pe solul Meu, și el va pregăti calea înaintea Mea; și Domnul, pe care Îl căutați, va veni deodată în Templul Său, ba chiar Îngerul legământului, în care găsiți plăcere; iată, vine, zice Domnul oștirilor. Dar cine va putea îndura ziua venirii Lui? și cine va sta în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorilor. Maleahi 3:1, 2.

Toți profeții, inclusiv Maleahi, identifică zilele de pe urmă. În primul dintre aceste articole am citat din The 1888 Materials, pagina 403, unde suntem înștiințați: „Cel care se mulțumește cu propria sa cunoaștere prezentă, imperfectă, a Scripturilor, socotind aceasta suficientă pentru mântuirea sa, se odihnește într-o amăgire fatală. Sunt mulți care nu sunt pe deplin înzestrați cu argumente scripturale, astfel încât să poată discerne eroarea și să condamne toată tradiția și superstiția care au fost prezentate drept adevăr.” Cei identificați în același pasaj „nu sunt cercetători atenți ai Bibliei”, care „nu au studiat cu un scop” „pasajele Scripturii” în care există „diferențe de opinie”. Cei vizați „nu citesc Biblia [pentru a]-și însuși, pentru propriile lor suflete, măduva și grăsimea. Nu simt că este glasul lui Dumnezeu care le vorbește. Dar, dacă am vrea să înțelegem calea mântuirii, dacă am vrea să vedem razele Soarelui dreptății”, ei „trebuie să studieze Scripturile cu un scop.”

Primul articol a arătat că una dintre componentele modelului lor profetic rătăcit este pasajul din Tragedia veacurilor, care consemnează: «Romanismul în Lumea Veche și protestantismul apostat în Lumea Nouă vor urma un curs asemănător față de aceia care respectă toate preceptele divine.» Tragedia veacurilor, 615. Interpretarea lor particulară susține că acest enunț identifică «romanismul» drept fapt istoric trecut și «protestantismul apostat» drept lumea modernă. După ce dovezile gramaticale au arătat că aplicarea pe care o dau acestui enunț a fost răstălmăcită față de înțelesul lui corect, ei nu au făcut nicio retractare publică a acestei aplicări false. De fapt, au folosit chiar pasajul pentru a-și promova următoarea întâlnire pe Zoom. Totuși ni se spune că «Se cuvine să le imprimăm tuturor necesitatea de a cerceta cu sârguință adevărul divin, pentru ca ei să știe că știu ce este adevărul.» Nu s-a depus niciun efort de a retracta afirmația falsă, ceea ce pare a fi o dovadă că cei care promovează această aplicare falsă nu «cercetează cu sârguință» pentru a «ști ce este adevărul».

Încă de la începutul acestei controverse, am abordat-o ca și cum ar fi mai mult decât un simplu dezacord între adevăr și eroare cu privire la pe cine îi reprezintă „tâlharii popoului tău”, și încă mențin această poziție. Articolele despre cartea lui Daniel ajunseseră, până la numărul două sute, la un punct în care semnificația versetelor treisprezece până la cincisprezece din Daniel unsprezece fusese expusă în mod temeinic. Versetele reprezintă istoria de la 1989 până la iminenta lege duminicală care este prezentată în versetul patruzeci din Daniel unsprezece.

Am identificat acea istorie ca fiind istoria ascunsă a versetului patruzeci. Am mai identificat că, atunci când Sora White afirmă „cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea parte a profeției lui Daniel care se referă la zilele din urmă”, istoria ascunsă din Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci, este „acea parte a profeției lui Daniel”. Versetele treisprezece până la cincisprezece reprezintă adevărul profetic care este desigilat în zilele din urmă. Prin urmare, acele trei versete sunt de asemenea reprezentate atât drept „Descoperirea lui Isus Hristos”, cât și drept „Cele Șapte Tunete” în cartea Apocalipsei, care este desigilată chiar înainte de închiderea timpului de probă. Când Sora White se referă la acea „porțiune a cărții lui Daniel”, pasajul în care se află afirmația spune:

Nimeni să nu creadă că, pentru că nu poate explica sensul fiecărui simbol din Apocalipsa, îi este zadarnic să cerceteze această carte în efortul de a cunoaște înțelesul adevărului pe care îl conține. Cel ce i-a descoperit lui Ioan aceste taine va dăruia căutătorului sânguincios al adevărului o pregustare a lucrurilor cerești. Cei ale căror inimi sunt deschise pentru primirea adevărului vor primi puțința de a înțelege învățăturile lui și li se va acorda binecuvântarea făgăduită celor care „aud cuvintele acestei profeții și păzesc cele care sunt scrise în ea”.

În Apocalipsă toate cărțile Bibliei se întâlnesc și se încheie. Aici se află completarea cărții lui Daniel. Una este profeție; cealaltă, revelație. Cartea care a fost pecetluită nu este Apocalipsa, ci acea parte a profeției lui Daniel referitoare la zilele de pe urmă. Îngerul a poruncit: «Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului.» Daniel 12:4. Faptele Apostolilor, 584, 585.

Cuvântul „complement” înseamnă a aduce la desăvârșire. Partea din cartea lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă, care este desigilată la vremea sfârșitului, este adusă la desăvârșire atunci când este combinată, „rând după rând”, cu „Apocalipsa lui Isus Hristos” și „Cele Șapte Tunete”. Aceste trei reprezentări constituie mesajul care este desigilat și, prin urmare, reprezintă „cuvintele adevărului” care sunt folosite pentru a „curăți” pe cei o sută patruzeci și patru de mii în curățirea finală a templului descrisă de Maleahi, așa cum este reprezentată în versetele treisprezece până la cincisprezece din capitolul unsprezece al cărții Daniel. Versetul din mijloc este versetul în care este reprezentată controversa actuală și, ca atare, reprezintă controversa identică celei cu care s-au confruntat Milleriții în istoria lor profetică.

A susține că „jefuitorii poporului tău” din versetul paisprezece sunt Statele Unite ale Americii constituie un paralelism perfect cu susținerea protestanților din istoria millerită potrivit căreia jefuitorii îl reprezentau pe Antioh Epifanes. Controversa va curăți zgura din aur și argint, dar aspectul mai important este că s-a îngăduit ca ea să-i conducă pe cei reprezentați de Leviții din capitolul trei al cărții Maleahi să studieze Cuvântul profetic al lui Dumnezeu mai adânc ca niciodată. „Omul cu mătura de gunoi” din visul lui William Miller mătură acum din încăpere monedele și nestematele contrafăcute, înaintea lucrării Sale de reșezare a nestematei autentice într-o rânduială desăvârșită care strălucește de zece ori mai tare decât soarele.

Controversa a fost îngăduită să aibă loc pentru a împlini chiar acea lucrare, căci ni s-a făcut cunoscut că: „Dumnezeu Își va trezi poporul; dacă alte mijloace vor da greș, erezii vor intra în mijlocul lor și îi vor cerne, despărțind pleava de grâu. Domnul îi cheamă pe toți cei ce cred

Cuvântul Său să se trezească din somn. O lumină prețioasă a venit, potrivită pentru timpul acesta. Este adevăr biblic, arătând primejdiile care sunt chiar asupra noastră. Această lumină ar trebui să ne conducă la un studiu sârguincios al Scripturilor și la o examinare cât se poate de critică a pozițiilor pe care le susținem. Dumnezeu dorește ca toate implicațiile și pozițiile adevărului să fie cercetate temeinic și stăruitor, cu rugăciune și post. Credincioșii nu trebuie să se mulțumească cu supoziții și idei vag definite cu privire la ceea ce constituie adevărul.”

„Ereziile” pe care El le îngăduie și le întrebuițează spre a-Și trezi sfinții Săi care dorm sunt „controverse vechi”.

În istorie și în profeție, Cuvântul lui Dumnezeu descrie conflictul îndelungat dintre adevăr și eroare. Acest conflict este încă în desfășurare. Lucrurile care au fost se vor repeta. Controversele vechi vor fi reînviată, iar teoriile noi vor lua naștere neîncetat. Însă poporul lui Dumnezeu, care, în credința sa și în împlinirea profeției, a avut un rol în proclamarea primei, a doua și a treia solii îngeresti, știe unde stă. Ei au o experiență mai prețioasă decât aurul curat. Ei trebuie să rămână neclintiți ca o stâncă, ținând neclintit până la sfârșit începutul încrederii lor. Mesaj ales, cartea 2, 109.

Controversa privitoare la „jefuitorii poporului tău” este una veche, din istoria millerită, care este „începutul încrederii lor” pe care li se spune să o păstreze „neclintită până la sfârșit”. „Începutul” „încrederii” celor o sută patruzeci și patru de mii îl constituie adevărurile fundamentale reprezentate pe hărțile pionierilor din 1843 și 1850.

Vrăjmașul caută să abată mințile fraților noștri și ale surorilor noastre de la lucrarea pregătirii unui popor în stare să rămână în picioare în aceste zile din urmă. Sofismele lui sunt menite să îndepărteze mințile de la primejdiile și datoriile vremii. Ei socotesc drept nimic lumina pe care Hristos a venit din cer să i-o dea lui Ioan pentru poporul Său. Ei învață că scenele aflate chiar înaintea noastră nu sunt de o importanță suficientă pentru a primi o atenție deosebită. Zadarnicesc adevărul de origine cerească și jefuiesc poporul lui Dumnezeu de experiența lui din trecut, dându-i în schimb o știință falsă.

'Așa zice Domnul: Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, unde este calea cea bună, și umblați pe ea.'

Nimeni să nu caute să smulgă temeliile credinței noastre—temeliile care au fost așezate la începutul lucrării noastre, prin studiu rugăciunos al Cuvântului și prin revelație. Pe aceste temelii am zidit în ultimii cincizeci de ani. Oamenii pot presupune că au găsit o cale nouă și că pot pune o temelie mai puternică decât cea care a fost așezată. Dar aceasta este o mare amăgire. Nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă.

În trecut, mulți au întreprins zidirea unei credințe noi, statornicirea unor principii noi. Dar câtă vreme a stat în picioare zidirea lor? — S-a prăbușit curând; căci nu era întemeiată pe Stânca.

Nu au trebuit oare ucenicii dintâi să înfrunte spusele oamenilor? Nu au trebuit ei să asculte teorii false și apoi, după ce au făcut totul, să rămână neclintiți, zicând: „Altă temelie nimeni nu poate pune decât cea care este pusă”?

„Așadar, să ținem neclintit, până la sfârșit, începutul încrederii noastre. Cuvinte de putere au fost trimise de Dumnezeu și de Hristos acestui popor, ca să-l scoată din lume, punct cu punct, și să-l aducă în lumina limpede a adevărului prezent. Cu buze atinse de foc sfânt, slujitorii lui Dumnezeu au proclamat solia. Rostirea divină și-a pus pecetea asupra autenticității adevărului proclamat.” Review and Herald, 3 martie 1904.

„Căile vechi” ale lui Ieremia sunt „temeliile care au fost așezate la începutul lucrării noastre”. Acele adevăruri au fost întemeiate „pe Stâncă”, iar în istoria milerită acele adevăruri fundamentale au constituit solia „adevărului prezent” care a fost proclamată în 1842, 1843 și 1844.

Dumnezeu să vă ajute să primiți cuvintele pe care le-am rostit. Fie ca cei care stau ca străjeri ai lui Dumnezeu pe zidurile Sionului să fie oameni care pot vedea primejdiile dinaintea poporului — oameni care pot deosebi între adevăr și eroare, între neprihănire și nelegiuire.

„A sosit avertizarea: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să tulbure temelia credinței pe care clădim neîntrerupt de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am făcut parte din această solie, și de atunci am stat înaintea lumii, cu credincioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu avem de gând să ne retragem de pe platforma pe care au fost așezate picioarele noastre, pe când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul cu rugăciuni stăruitoare, căutând lumină. Credeți că aș putea renunța la lumina pe care mi-a dat-o Dumnezeu? Ea trebuie să fie ca Stânca Veacurilor. Ea m-a călăuzit din clipa în care mi-a fost dată. Fraților și surorilor, Dumnezeu trăiește, împărățește și lucrează astăzi. Mâna Sa este pe roată, iar în providența Sa El învârte roata potrivit voii Sale. Să nu se lege oamenii de documente, spunând ce vor face și ce nu vor face. Să se alipească de Domnul Dumnezeu al cerului. Atunci lumina cerului va străluci în templul sufletului și vom vedea mântuirea lui Dumnezeu.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Solia care a fost proclamată „în 1842, 1843 și 1844” este solia reprezentată pe diagrama pionierilor din 1843. În luna mai a anului 1842, au fost tipărite trei sute de diagrame din 1843. Ellen White și pionierii au dat cu toții mărturie că diagrama a fost o împlinire a poruncii din capitolul doi al lui Habacuc de a scrie vedenia și de a o face lămurită pe table. În însăși acea perioadă istorică erau trei sute de predicatori mileriți, iar istoricii adventiști de ziua a șaptea dau mărturie că toți au utilizat diagrama din 1843.

Ce l-ar determina pe un om să afirme că identificarea pionierilor a Romei drept „jefuitorii poporului tău”, așa cum este reprezentată pe planșă, este eronată? Ce l-ar determina pe cineva să dea crezare acelei afirmații? Și totuși, ce îi determină pe unii dintre noi, care pretind că acceptă înțelegerea pionierilor potrivit căreia Roma este simbolizată prin expresia „jefuitorii poporului tău”, dar care, în realitate, nu sunt în stare să apere acea înțelegere pentru ei înșiși?

În primul articol am citat următorul pasaj:

„Oricare ar fi progresul intelectual al omului, să nu creadă nici pentru o clipă că nu este nevoie de o cercetare temeinică și continuă a Scripturilor pentru o lumină mai mare. Ca popor, suntem chemați, fiecare în parte, să fim studenți ai profeției. Trebuie să veghem cu stăruință, pentru a putea discerne orice rază de lumină pe care Dumnezeu ni-o va prezenta.” Testimonies, volumul

5, 708.

Afirm că „lumina pe care Dumnezeu” ne-o prezintă acum „nouă” constă în faptul că nu ne-am trezit pe deplin la responsabilitatea noastră de a înțelege în mod personal primele cincisprezece versete din Daniel, capitolul unsprezece, și că nu am înțeles că versetele treisprezece până la cincisprezece din același capitol reprezintă adevărurile care înfăptuiesc purificarea finală și pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii. Dacă în chiar această istorie nu s-ar introduce nicio erezie, aceasta ar constitui dovada că suntem pe deplin treziți. Dar această controversă dovedește contrariul.

Faptul că nu există controversă sau tulburare în rândul poporului lui Dumnezeu nu ar trebui privit ca dovadă concludentă că ei rămân statornici în învățătura sănătoasă. Există motive de temere că nu discearnă limpede între adevăr și eroare. Când cercetarea Scripturilor nu ridică întrebări noi, când nu se ivește nicio deosebire de opinie care să-i determine pe oameni să cerceteze personal Biblia, pentru a se asigura că au adevărul, vor fi mulți acum, ca în vremurile de demult, care se vor ține de tradiție și se vor închina la ceea ce nu cunosc. . . .

Dumnezeu Își va trezi poporul; dacă alte mijloace dau greș, ereziile vor pătrunde în mijlocul lui și îl vor cerne, despărțind grâul de pleavă. Domnul îi cheamă pe toți cei ce cred Cuvântul Său să se trezească din somn. A venit o lumină prețioasă, potrivită pentru timpul acesta. Este adevăr biblic, care arată primejdiile ce stau chiar asupra noastră. Această lumină ar trebui să ne conducă la un studiu sârguincios al Scripturilor și la o examinare cât se poate de critică a pozițiilor pe care le susținem. Dumnezeu dorește ca toate implicațiile și pozițiile adevărului să fie cercetate temeinic și stăruitor, cu rugăciune și post. Credincioșii nu trebuie să se rezeme pe supoziții și pe idei neclare cu privire la ceea ce constituie adevărul. Credința lor trebuie să fie întemeiată ferm pe Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca, atunci când va veni timpul încercării și vor fi aduși înaintea consiliilor ca să răspundă pentru credința lor, să poată da socoteală de nădejdea care este în ei, cu blândețe și cu teamă.

„Agitați, agitați, agitați. Subiectele pe care le prezentăm lumii trebuie să fie pentru noi o realitate vie. Este important ca, în apărarea doctrinelor pe care le considerăm articole fundamentale ale credinței, să nu ne îngăduim niciodată să recurgem la argumente care nu sunt pe deplin întemeiate.” Mărturii, volumul 5, 708.

Pe măsură ce înaintăm în această analiză a jefuitorilor poporului lui Dumnezeu, vom demonstra că disputa asupra versetului paisprezece din Daniel unsprezece dintre protestanți și milleriți este identică cu disputa dintre noua și particulara interpretare potrivit căreia Statele Unite, și nu Roma, stabilesc vedenia. Poziția potrivit căreia The Great Controversy folosește expresia "old world" pentru a desemna istoria trecută este o "presupunere și o idee vag definită" și este o ilustrare a unui "argument care nu este într-un totu temeinic".

Cei care au folosit pasajul pentru a-și susține supoziția că Milleriții au fost în eroare când au identificat Roma drept jefuitorii poporului tău ar trebui să-și împlinescă datoria creștină și să-și retracteze public afirmația, căci ea este nesustenabilă atât din punct de vedere gramatical, cât și istoric. Iar voi, care stați pe marginea acestei controversă, sunteți responsabili să împărțiți drept Cuvântul adevărului, căci ați fost chemați să fiți cercetători ai profeției, nu adepți ai ideii unui om.

Oamenii răstălmăcesc Scripturile spre propria lor pierzare.

Și socotiți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire; după cum și fratele nostru preaiubit Pavel, potrivit înțelepciunii care i-a fost dată, v-a scris; ca și în toate epistolele lui, vorbind în ele despre aceste lucruri; în care sunt unele lucruri greu de înțeles, pe care cei neînvățați și nestatornici le răstălmăcesc, ca și pe celelalte Scripturi, spre propria lor pierzare. Voi așadar, preaiubiților, știind acestea dinainte, păziți-vă, ca nu cumva, duși în rătăcire de greșeala celor nelegiuți, să cădeți din statornicia voastră. Ci creșteți în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. A Lui să fie slava atât acum, cât și în veci. Amin. 2 Petru 3:15-18.

Petru afirmă că „cei neștiutori și nestatornici” sunt aceia care „răstălmăcesc” Scripturile „spre propria lor pierzare”. În acord cu acest fapt sunt avertizările repetate ale Sorei White către noi de a studia pentru noi înșine. Dacă nu ne împlinim responsabilitatea de a fi cercetători ai profeției, ne condamnăm singuri la propria pierzare.

Tâlharii poporului tău sunt cei care întăresc vedenia, iar Solomon constată că, unde nu este vedenie, poporul piere.

Când nu este descoperire, poporul piere; dar cel ce păzește Legea este fericit. Proverbe 29:18.

Una dintre definițiile lui „a pieri” este a fi dezgolit. Acolo unde există o înțelegere greșită a vedeniei, aceasta se bazează pe faptul că simbolul care stabilește vedenia nu este înțeles, sau este înțeles greșit. A fi între aceia care pier, potrivit avertizării lui Solomon, înseamnă a-și asigura dezgolicimea reprezentată de laodiceenii care sunt vărsați afară din gura Domnului, odată cu iminenta lege duminicală. De ce am accepta o idee care denaturează înțelesul limpede al comentariilor Sorei White cu privire la Lumea Veche și Lumea Nouă și care respinge identificarea milerită potrivit căreia Roma este cea care stabilește vedenia, lucru reprezentat în mod direct pe diagrama din 1843, care reprezintă adevărurile fundamentale ale Adventismului, temeliile fiind Hristos, Stânca veacurilor, pe care Îl reprezintă toate ilustrațiile sacre ale temeliilor?

Însă orice edificiu ridicat pe o altă temelie decât Cuvântul lui Dumnezeu va cădea. Cel care, asemenea iudeilor din zilele lui Hristos, zidește pe temelii ideilor și opiniilor omenești, a formelor și ceremoniilor de invenție omenească, sau pe orice fapte pe care le poate săvârși independent de harul lui Hristos, își înalță edificiul caracterului pe nisipul mișcător. Năpraznicele vijelii ale ispitei vor spulbera temelii nisipoasă și îi vor lăsa casa o ruină pe țărnișele timpului.

„De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu, ... Voi pune de asemenea judecata ca fir de măsură, iar dreptatea ca plumb: și grindina va mătura adăpostul minciunilor, iar apele vor năvăli peste locul de ascunziș.” Isaia 28:16, 17.

Dar astăzi îndurarea stăruie pe lângă păcătos. „Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, nu am plăcere în moartea celui rău, ci ca cel rău să se întoarcă de la calea lui și să trăiască; întoarceți-vă, întoarceți-vă de la căile voastre rele; căci pentru ce vreți să muriți?” Ezechiel 33:11. Glasul care astăzi se adresează celui nepocăit este glasul Aceluia care, în chinul inimii, a exclamat, privind cetatea iubirii Sale: „O, Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți și ucizi

cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să-ți adun copiii, cum își adună găina puii sub aripile sale, și n-ați vrut! Iată, casa voastră vi se lasă pustie.” Luca 13:34, 35, R.V. În Ierusalim, Isus a văzut un simbol al lumii care respinsese și disprețuise harul Său. El plângea, o, inimă împietrită, pentru tine! Chiar și când lacrimile lui Isus se vărsau pe munte, Ierusalimul încă s-ar mai fi putut pocăi și ar fi putut scăpa de osânda sa. Pentru puțină vreme, Darul cerului încă aștepta să fie primit de ea. Așadar, o, inimă, către tine Hristos încă îți vorbește în accente de iubire: „Iată, Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.” „Acum este vremea potrivită; iată, acum este ziua mântuirii.” Apocalipsa 3:20; 2 Corinteni 6:2.

Voi care vă sprijiniți nădejdea pe voi înșivă, zidiți pe nisip. Dar încă nu este prea târziu să scăpați de ruina iminentă. Înainte ca furtuna să se dezlănțuie, fugiți la temelia sigură. ‘Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion, ca temelie, o piatră, o piatră încercată, o piatră unghiulară prețioasă, de temelie sigură; cel ce crede nu se va grăbi.’ ‘Întoarceți-vă spre Mine și fiți mântuiți, toate marginile pământului; căci Eu sunt Dumnezeu și nu este altul.’ ‘Nu te teme, căci Eu sunt cu tine; nu te înspăimânta, căci Eu sunt Dumnezeul tău; Eu te voi întări; da, te voi ajuta; da, te voi sprijini cu dreapta dreptății Mele.’ ‘Nu veți fi rușinați, nici dați de rușine, în veci de veci.’ Isaia 28:16, R.V.; 45:22; 41:10; 45:17. Cugetări de pe Muntele Fericirilor, 150-152.

Vom continua acest studiu în articolul următor.